Laurenţiu Tudor - UNEORI, MUNŢII

În dimineaţa zilei de treisprezece septembrie m-am despărţit de prietenii cu care urcasem aici, pe munte, ei întorcându-se în Capitală zâmbitori, bronzaţi, vorbind exagerat de tare, toţi în acelaşi timp, făcând planuri pentru următoarea vacanţă.

Nu prea mi-au dat atenţie în ultimele minute, erau puţin supăraţi pentru mica mea trădare. Mă hotărâseni să mai rămân câteva zile, muntele era nemaipomenit de frumos în soarele de început de toamnă, şi, încă ceva, între cei pe care-i cunoscusem aici era, o_ bţondă splendidă. M-am alăturat cu plăcere grupului ci, mai ales când am înţeles că plănuiesc un drum în-tr-un loc interesant.

Am remarcat de la început între ei un grăsuliu căruia îi plăcea să se considere conducătorul lor. Deşi ţinta tuturor ironiilor, în naivitatea lui era mulţumit că se vorbeşte mult despre el şi afişa un entuziasm exagerat pentru orite idee trăz-nită. Iar atunci când un tip atletic care mi-a fost antipatic de la început pentru că era prea mult în preajma blondei a adus în discuţie povestea Vârfului negru, grăsuliul a fost primul care a strigat: „Gata, mâine mare drumeţie! Se merge la Vârful negru." Şi imediat apoi, aplecân-du-şi fruntea în faţă şi privind copilăreşte când Ia rivalul meu, pe sub sprinceane, când la mâinile proprii cu care îşi pipăia ruşinat burta ce procmina trufaşă deasupra centurii: „Să vin şi eu sau vă puteţi descurca şi singuri?"

Atletul a râs cu poftă: „Drumul nu e prea greu, cu puţină ambiţie poţi fi mereu în frunte."

Povestea era foarte veche, o mai auzisem dar acum eram pentru prima oară atât de aproape de locul cu pricina. Recunosc, atletul se pricepuse de minune să îmi redeştepte curiozitatea, ştia să îmbrace lucrurile într-o aură de mister.

Cu multă vreme în urmă, acolo sus se aflase un schit. O construcţie simplă dar îndrăzneaţă, continuând prin forma cilindrică şi ascuţită spre acoperişul lucittr silueta Vârfului. Coi de acolo coborau foarte rar şi întotdeauna evitau sătenii, dar altfel erau oameni paşnici, chibzuiţi, foarte pricepuţi să vindece tot felul de boli, de răul cărora mulţi doftori nu le dăduseră de cap. La întoarcere acei care se duseseră sau fuseseră duşi să ceară bânecuviularca lor poveslr.Hi că fti uiua-fară era un schit obişniut <5;ir, citi.lat, nici unul nu ştia din inti'?i<ir mai im<lt decât o cameră cu pert'ţi nekvi, alnastri, cameră în care se au/ca o mu/ică divină. Era o dovadă de netăgăduit asupra cucerniciei călugărilor. Pe atunci locurile erau foarte liniştite pentru că drumurile erau grele şi aşezările îndepărtate.

Într-o dimineaţă ciobanii care au cobo-rât în sat au povestit făcându-şi cruce că schitul nu mai este acolo unde îl ştiau, că nu mai este deloc. În schimb, chiar de la distanţa mare de la care au privit, au văzul bolovani mari, din care ieşea fum, alţii mai mici parcă topiţi, iar iarba şi florile arse şi totul înnegrit încât Vârful Pustnicilor a devenit Vârful Negru.

Au trecut mulţi tmi, puţini au fost cei care s-au apropiat, zvonindu-se chiar că nu toţi s-ar fi întors, iar îndrăzneţii spuneau că de sus, de pe culme, auziseră pământul gemând sub picioarele lor ca o muzică gravă, îndepărtată.

„Asta e legenda", încheiase atletul, „eu cred că vom avea ocazia să vedem craterul unui vulcan stins".

„A fost o rampă de lansare!", se încă-păţână grăsuliul emoţionat, cu pomeţii înroşiţi şi fruntea transpirată.

„E ridicol copilul ăsta, m-am săturat de el", îmi şopti Elena. „Să plecăm de aici." Dimineaţa surpriză, rotofeiul lipsea. L-am căutat în toată cabana, nici urmă de el, dar imediat am înţeles din absenţa bocancilor, a rucsacului, că plecase la drum. Şi toată lumea ştia că voia să fie primul pe Vârful Negru.

Urcuşul, iată, era greu şi pe lumina zilei ori el plecase probabil foarte devreme, când încă nu se vedea cum trebuie, începuse să ne fie teamă, i se puteau în-tâmpla lucruri rele. După amiază am a-juns sus speriaţi de-avbiii<?lea. Pe un versant, la v reo treizeci de metri de culme, am găsit rucsacul şi pe el pete de sânge. Pină sus am urcat în goană. În mijlocul suprafeţei plane era un cerc alb de roci lucioase şi îii cerc, cu treningul ferfeniţă, cu lanterna într-o mină şi o batistă înroşită în cealaltă ... grăsuliut.

Ne privea prosteşte repetând într-una: „Mi-am rupt piciorul, vai, mi-am rupt piciorul, uila(i-\ă cum iese osul pe aici, pe sub genunchi. Am plecat diseară, a fost foarte greu, ce foame mi-e, vai, mi-ani rupt piciorul, când ani fost aproape sus am căzut rău de tot ... piciorul meu ... am vrut să-l leg cu curelele de la rucsac, apoi ani leşinat, ba nu, mi s-a stricat lanterna, dădea o lumină albastră, albastră, apoi s-a făcut întuneric."

„Ba verde", zise atletul sticlindu-şi dinţii la mine şi arătându-mi gambele grasului, după ce ii suflecase pantalonii. „Au fost stele, steluţe \erzi, dar atât, noroco-sule!"

„Vai, nu glumi, mi-am rupt piciorul, uite aici", şi ne arătă cu degetul o cicatrice subţire, roz, sub rotula dreaptă. Era ameţit de-a binelea dar era întreg. „Priviţi, asta a fost rampa de lansare, au avut o rachetă!" şi începu să se îmârteas-că pe cercul marc şi lucios.

Suprafaţa de piatră era interesantă, şlefuită de vânturi şi ploi, neagră în cea mai mare parte, în contrast cu albul albăstrui din centru; nici gând să fie un crater de vulcan.

Şi atunci am axat senzaţia pe care «p ai când zbori şi ţi se înfundă urechile şi înghiţi în sec şi parcă ţi-c mai bine dar se repetă şi pe fondul unui ţârâit fin am auzit mai multe sunete plăcute, liniştitoare, ceva cald ini s-a prelins pe buze şi am simţit în gură gustul sărat al sin-gclui. Uitasem că ii-am voie să forţez, că trebuie să fac efort cu măsură.

Atletul ora încântat nevoie mare că poate explica ce c cu batista murdară a gră-suliului. „Şi ţie ţi s-a întâmplaţ la.fel, aşa-l?" Dar acesta nega hotărât, „Vai. mi-am rupt piciorul, n-am nimic cu nasul, mie nu mi-a curs sânge din nas." Era caraghios cum alerga în jurul nostru strigând că are un picior rupt, dar eu, nu ştiu cum '«\ spun, îl credeam... av u «:so un picior rupt. Şi m-am hotărât să rămân mai mult pe xârf fiindcă simţeam că trebuie să mă apropii în linişte şi cu încredere de V îrful Negru ca~ să rTJaUVl BtmTP ' tele acelea ca o melodic, şi nu numai de aceea...

„Când m-am trezit l-am văzut, uite aşa un păr mare avea, şi barbă albă sau bloii-dă şi ochi limpezi şi tineri", spunea gră-suliul mişcindu-şi braţele în gesturi largi, „'Vpoi s-a dus!"

Îl ascultau la fel de amu/aţi ra de obicei în timp ce-şi instalau tabăra, seara nu era departe.

* * *

K dimineaţă, grupul a mccpul să siringă corturile, oarecum dc/amngil de siiii-plitatea vârfului. Grăsuţul s-a liniştit. Eu în schimb nu ara dormit toată noaptea şi mai ştiu că tocmai pentru că acum nu mă mai îndoiesc de loc că voi reuşi. Când toţi dormeau, m-am ridicat şi am văzut luminii ceţoasă, albastră, ca o chemare. Ani e/itat o clipă 7i s-a stins.

Am scris rândurilc acestea foarte repede, să nu fiu căutat, nu arc nici un rost să-şi facî cineva griji pentru mine. Sunt liniştit şi ho ţări t. Acolo jos ... În adine ,.. Cu bine. Elena.

* * *

În dimineaţa când am plecat de la vârful acela mi-a dat o hârtie îndoită de mai multe ori şi lipită cu răşină de brad, mi-a spus să o citesc acasă, să nu îmi fac probleme, s-ar putea să mai întârzie pe munte. Să-i las obiectele la cabană, şi le va lua el, la întoarcere. L-am lăsat în cort, vedeam că încearcă să se stăpânească dar era foarte agitat. Mi-a spus „Pe curând, Elena", dar vocea i-a sunat ciudat, prefăcut, cred că se bucura că rămâne singur. Acum regret că l-am lăsat acolo, probabil era bolnav, când am primit după câteva zile un telefon de la Sal-vamont, am înţeles că s-a întâmplaţ o nenorocire.

Anunţaţi de la cabană, l-au căutat câteva zile şi nopţi în şir. N-au găsit decât cortul, gol. M-au întrebat dacă ştiu ceva de el. Le-am vorbit de dorinţa lui de a mai rămâne pe vârf. Prietenul meu, sportiv de performanţă s-a oferit să meargă şi el dar ne-au spus că nu mai are nici un rost, l-au căutat deja peste tot. Parcă l-ar fi înghiţit pământul.